

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 27, št. 9
SEPTEMBER 2007

V TEJ ŠTEVILKI

- ◇ URNIK VEROUKA
- ◇ IZ POLJSKE V SLOVENIJO
- ◇ ORATORIJ 2007
- ◇ PRESTAVITEV KOZOLCA

OB VSTOPU V NOVO VEROUČNO LETO

Gospod župnik me je povabil, da kot katehet napišem nekaj misli ob začetku novega šolskega in veroučnega leta. Ko sem razmišljal, kaj naj napišem, sem se odločil, da ne bom pisal o tem, kako se je čas počitnic končal in se začenja čas, ko bo treba zopet stopiti v šolske klopi.

Glede na to, da starši zaupate otroke naši župniji, jih posredno zaupate tudi katehetom, ki se trudimo posredovati nauk cerkve in poskušamo pomagati, da bi otroci sprejemali božjo ljubezen s pomočjo Svetega Duha. Zato sem se odločil, da napišem nekaj stavkov o tem, kako sam doživljam Boga in kako poskušam prepoznavati božjo voljo tako v svojem osebnem življenju kot tudi v službi kateheta.

V zadnjem času več razmišljam o tem, kako ločevati duhove, kako prepoznavati, kdaj me nagovarja Sveti Duh. Ko prosim za dar ločevanja duhov, me znova in znova potrjujejo besede apostola Janeza: »Bog je ljubezen.« Svoj notranji mir dosežem le, če se znam poglobiti sam vase in sledim ljubečemu glasu srca. Vsako življenjsko situacijo, lepe in težke trenutke, vsako povabilo, moje napake, moj greh ... vse poskušam precediti skozi glas srca in skozi nauk, ki mi ga posreduje Cerkev. Ob poslušanju srca ugotavljam, da Gospod od mene ničesar ne zahteva, od mene

ničesar noče doseči na silo ali s strahom. Njegov glas v globini srca je ljubeč in njegov klic k dobremu zveni kot želja; le na ta način se lahko svobodno odločim za dobro ali slabo.

Gospod me pozna v popolnosti, pozna moj karakter, moje sposobnosti, okoliščine, v katerih živim (zdravstvene, socialne, ekonomske ...), zato od mene ne pričakuje več, kot zmorem. Želi, da posredujem ljubezni toliko, kolikor sem jo preko Njega sprejel in kolikor sem jo sposoben posredovati. Ko me Gospod vznemirja ob mojih napakah in grehah, je to opozorilo rahlo. Gospod rahlo trka na moje srce in me kliče nazaj k Njegovim ljubezni. Gospod ni moralist, ki bedi nad menoj s palico in čaka na moj prestopke, da me bo lahko kaznoval. On je Ljubezen, ki ga ne zanimajo moji grehi, temveč ga zanima moja sreča.

Gospod me resnično ljubi, kljub mojim napakam in moji nezvestobi. Ves čas me spremlja, še posebej mi je blizu, ko sem preizkušan, kar dopušča le do tiste mere, do katere

zmorem. Dopušča tudi siva obdobja, ko njegove ljubezni ne čutim. Toda, ko kasneje pogledam nazaj v življenje, ugotavljam, kako je bilo vse to potrebno, da sem dozorel in bližje Gospodu zopet našel harmonijo in mir znotraj samega sebe.

Na te načine prepoznavam, kdaj me znotraj srca nagovarja Sveti Duh, zato se kot katehet trudim otrokom približati Boga, ki človeka neizmerno ljubi, ki vedno prvi pristopi do človeka in prvi posreduje ljubezen, šele nato želi, da jo posredujemo naprej vsak v svojem osebnem poslanstvu,

ki nam ga daje Gospod. Naj zaključim z besedami apostola Janeza: »Ljubi, ljubimo se med seboj, ker je ljubezen od Boga in ker je vsak, ki ljubi,

iz Boga rojen in Boga pozna. Kdor ne ljubi, Boga ni spoznal, kajti Bog je ljubezen. (1Jn 4,7-8)

Klemen

Foto: Tomo Strle

URNIK VEROUKA

Veroučno leto začnemo v nedeljo, 2. septembra, s sveto mašo ob 10. uri. Prosili bomo Sv. Duha, da nas bo novem veroučnem letu spremljal in razsvetljeval.

Urnik verouka je objavljen na oglasni deski in pred veroučno učilnico ter na spletni strani <http://zupnije.rkc.si/dolenji-logatec>.

Če komu ne bo odgovarjala ura, naj sam poišče zamenjavo, da ne bo prihajalo do prevelikih skupin.

RAZRED/SKUPINA

DAN

URA

1. razred	ČETRTEK	ob 16. in 17. uri
2. razred	TOREK	ob 15. in 16. uri
3. razred	PONEDELJEK	ob 15. in 16. uri
4. razred	PONEDELJEK	ob 16. in 17. uri
5. razred	ČETRTEK	ob 16. in 17. uri
6. razred	PETEK	ob 16. in 17. uri
7. razred	PONEDELJEK ali SREDA	obakrat ob 17. uri
8. in 9. razred – birmanci	TOREK	ob 18. uri
ministranti	PETEK	ob 17. uri
srečanje mladine	PETEK	ob 19. uri

Vpis v prvi razred bo prvo uro verouka, v četrtek, ob 16. uri. Pridite vsi ob tej uri, da sestavimo skupini!

Že vrsto let se vračamo v dopustniških dneh na isti dalmatinski otok. Tako nam je uspelo že dodobra spoznati kraj in njegove prebivalce.

Življenje na otoku je prav posebno. Prebivalstvo se v poletnih mesecih do desetkrat poveča. Edini mirni kraj brez poletnega vrveža je mala cerkev sredi vasi. Že leta smo v cerkvi ali njeni bližini videli priletno ženico, ki nam je ob priložnosti dejala, da domačini komaj čakajo, da minejo ti prenatrpani poletni meseci, ko pride blagodejna jesen, da lahko v miru uživajo, posedajo pred hišami in gledajo na obzorje, kjer se konča neka pot in začne nova. Vsi njeni sorodniki so že pred leti

odšli, dobršen del družine pred drugo svetovno vojno v Ameriko, drugi del pa po drugi svetovni vojni v večja mesta na Hrvaškem. Ostala je sama s svojo bolečino in klenostjo, vsa vdana v Božjo voljo.

Letos pa ženice ni bilo več pri sveti maši pa tudi pred hišo, v kateri je posedala, ne. Odšla je k svojemu Stvarniku, po katerem je tako hrepenela. Ob tem sem se zamislila, da je celo naše življenje eno samo potovanje, da nas neprestano premetava ob čeri življenja, da premnogokrat ne vidimo

poti, ki je ena sama – hoja za Gospodom.

Zaključujejo se počitniški dnevi. Pred nami so nove naloge, nove poti in novi načrti. Vsak bo poskušal po svojih močeh prispevati k mozaiku, ki ga imenujemo življenje. Zopet se bo začelo aktivno življenje v župniji, kjer je lepo in prav, da vsak izmed nas najde svoje mesto in dá na razpolago tiste darove, ki mu jih je podaril Gospod v dobro bližnjemu in skupnosti.

Helena

Foto: Igor Cergolj

POČITNICE MALO DRUGAČE

Z ženo vsako leto poroma-va do kakšnega Marijinega svetišča kar s kolesom. Letos se je romarska pot za 19 kolesarjev začela v Litvi, glavnem mestu Vilnius, ki je bilo vedno na prepihu med Baltikom in Črnim morjem, med evropskim vzhodom in zahodom. Tu so se križali interesi Slovanov, Tatarov, Germanov, Židov, zato ni čudno, da se ga je prijel vzdevek Rim vzhoda ali Jeruzalem severa. Tu je Marijino svetišče nad vhodnimi vrati v mesto, ki ga Litovci zelo častijo. Ogledali smo si tudi ostale znamenitosti Litve in po 500 km vrtenja pedalov smo romanje sklenili na svetem kraju Gora križev, ki je ponos litovskega naroda.

Romanja se ne da opisati z besedo, treba ga je doživeti. Na romanjih star človek umira in se rojeva nov, prežet s Svetim Duhom. Sveti Duh pa je najin vedno večji prijatelj.

M. M.

ORATORIJ 2007: PREKLOPI SANJE NA DEJANJE

Oratorij pod geslom »Preklopi sanje na dejanje« je potekal od 2. do 6. 7. Namenjen je bil otrokom, starim od 6 do 14 let, nekaj pa je bilo tudi mlajših. Koristil je tudi nam, animatorjem, saj smo s tem pridobili veliko samostojnosti, odgovornosti in izkušenj.

Oratorija se vsako leto udeleži več otrok. Že lani smo se približali številki 100, letos pa se ga je udeležilo kar 115 otrok; če zraven prištejemo še 32 animatorjev, se približamo skupini 150-ih logaških nadebudnežev.

Oratorij je potekal pod okriljem KUD Adoramus, ki poleg delovanja na kulturnem področju skrbi tudi za podmladek v mladinskih dejavnostih. Tokratnega sem vodil avtor članka; imel pa sem čudovito ekipo, ki je skrbela, da je šlo vse po načrtih. Še posebej so se potrudili nekateri posamezniki, ki so bili zadolženi za različna področja:

Foto: Anže Milhevc

- za igre in uvodne priprave je skrbela Nika Rupnik,
- za veliko igro (igrali smo igro o mostiščarjih) Barbara Župančič,
- za oratorijski izlet: Leon Kranjc,
- za finančno in tehnično plat je skrbel Tadej Kranjc,
- za dnevni program pa Dani Stojko, ki je bil tudi sicer nepogrešljiv pri vodenju oratorija.

Seveda pa ta ne bi uspel brez napora vseh sodelujočih animatorjev, za kar se jim tudi tokrat še posebej zahvaljujem.

Rdeča nit oratorija so bili mostiščarji, zgodba o Ostrorogem Jelenu iz knjige Janeza Jalna Bobri. Čas smo zavrteli nazaj in se vživeli v svet ljudi, ki so živeli na ljubljanskem barju.

Oratorij je potekal od 9.00 do 13.00, sledil je odmor za kosilo, nato pa spet popoldne od 15. do 18. ure, ko smo se razšli.

Vsako jutro smo pričeli z jutranjim dvigom zastave, sledila je igrana predstava in kateheze; vsak dan smo imeli tudi misel dneva, o kateri smo se pogovarjali. Po krajšem odmoru, med

katerim smo imeli animacije, manjše igre z žogo, peli pesmi in banse in podobno, so se začele delavnice. Naj naštejemo nekatere: likovna, filmska, kaligrafska, glasbena, »zgradbarska«, pri kateri so gradili prava mostiščarska kolišča, kuharska, delavnica mozaikov, žonglerska, plesna, športna delavnica in vrtec.

Popoldne so bile na vrsti igre. Otroci so tekmovali med seboj v skupinah. Ob koncu dneva smo še spustili zastavo in se odpravili domov. Letos nam je nekoliko ponagajalo vreme. Pa se niti animatorji niti otroci nismo predali in smo situacijo rešili tako, da smo program speljali v učilnici župnišča sv. Nikolaja v Dolenjem Logatcu, kjer smo tudi sicer ves teden gostovali.

Zanimivo je bilo tudi v Izoli, kamor smo šli na celodnevni izlet. Tam smo se kopali, pripravili program z igrami in delavnicami, seveda pa ni manjkalo niti kosilo. Otroci pravijo, da je bilo »super«.

V Logatcu smo imeli na voljo učilnice in dvorišče župnišča, igre pa so potekale na trgu sv. Nikolaja pred cerkvijo. Letos smo na oratoriju zabeležili rekordno število otrok, kar 115, zato smo imeli s prostoro manjše težave, vendar le, kadar je deževalo. Za prihodnje leto se že dogovarjamo o novih rešitvah, vsekakor pa nekje v središču Logatca, da bo za otroke lažji dostop.

Animatorji smo bili navdušeni nad velikim odzivom otrok in lepo izpeljanim programom, ki smo ga sami pripravili.

Vsi smo pridobili zelo veliko izkušnjo; okrepili smo samozavest, nastop pred ljudmi, odgovornost, hkrati pa naredili nekaj lepega za mlade in odnesli s seboj kanček sreče v svojem srcu. Težav praktično ni bilo, včasih malo otroške neposlušnosti, ki nas je spodbujala, da smo se učili otroke motivirati na pravi način. Veseli smo, da je oratorij minil brez poškodb in da so bili otroci zadovoljni.

Animatorji smo bili zadovoljni in odločeni, da se prihodnje leto vnovič zberemo in pripravimo nove počitnice. V svoj krog želimo povabiti nove animatorje, ki jih delo z otroki veseli, zato bomo pred novim projektom v svoje vrste poskusili pritegniti še koga. Otroke pa lepo vabimo, da se udeležijo oratorija tudi prihodnje leto; upamo, da se nam pridruži še kdo, ki morda še nima izkušenj z našimi počitnicami.

Zahvaljujem se vsem animatorjem za njihovo prizadevanje, KUD Adoramus (še zlasti Janezu Čuku) za organizacijsko pomoč, prav tako Občini Logatec za denarno pomoč, Župnijskemu uradu Logatec in nekaterim posameznikom, ki sofinancirajo naše projekte.

Luka Škrjaj

Zbrali smo se v ponedeljek, 16. 7. 2007 ob osmi uri zjutraj. Voditelji čete so nam zavezali oči, da ne bi vedeli, kam gremo. Po krajši vožnji smo prišli v Zaplano. Najprej smo pripravili in uredili taborni prostor. Naša tema tabora je bila Robin Hood, ki je bila zelo zanimiva, saj smo vsak dan slišali delček zgodbe o njem. Robin Hood in njegovi pomočniki so se skrivali med drevesi, da jih drugi (sovražniki) ne bi opazili. Ker smo hoteli biti podobni Robinovi družini, smo

zgradili na drevesu hiško z visečim mostom in lestvijo. Izdelali smo palice, s katerimi smo imeli tudi turnirje (z njimi smo se bojevali v posebni tehniki). Robin Hood in pomočniki so se klicali po imenih, katera so o njih nekaj povedala – tako smo se tudi mi klicali skozi cel tabor po skavtskih imenih). Skavtsko ime o vsakem posamezniku pove nekaj o njegovem značaju ali obnašanju. Ker je bil Robin tudi zelo dober lokostrellec, smo tudi mi imeli učno uro lokostrelstva. Po-

Foto: Tadej Kranjč

tem pa smo si loke izdelali tudi sami in se preizkusili v streljanju.

Na taboru smo jedli zelo dobro hrano, ki pa smo jo skuhalo kar sami v kotlih nad ognjem.

Na koncu pa je bilo treba vse pospraviti, ampak ni bilo težko, saj je vsak naredil nekaj. Bilo je 'mega špon dobr'.

Pozorna puma

Tabor volčičev 2007

Volčiči smo se odpravili na poletni lov v Korte nad Izolo. Med tednom smo se izučili za skoraj čisto prave obrtnike, in sicer za mizarje, nabiralce, ribiče in gradbenike. S seboj smo imeli tudi odlične kuharje, ki so poskrbeli za jedi, primerne obrti, ki smo jo tisti dan opravljali. Seveda smo odšli tudi do morja in ohladili naše pregrete kožuščke. Sredi tedna nas je obiskal naš Balu – Janez Selan in imeli smo sveto mašo. Veliko smo se tudi igrali, hodili na sprehode, iskali skriti zaklad, pozirali pred fotoaparati in se ob vsem tem odlično zabavali.

Komaj čakamo na naslednji lov.

Kaja

Foto: Tadej Kranjč

ŠEST LET ZA VSA DOVOLJENJA IN LE EN DAN ZA PRESTAVITEV KOZOLCA

Lep sobotni dan in »operacija« prestavitve kozolca ob Domu Marije in Marte je stekla. Od daleč me je na nenavadno dogajanje sredi Logatca opozorilo veliko »Šušteršičevo« dvigalo. Prišel sem bliže in občudoval ljudi, ki z rokami in sodobno tehnologijo »prestavljajo

hiše«. Pričakovana in že kar nekaj časa načrtovana prestavitve starega, lepo ohranjenega kozolca, spomenika ljudske ustvarjalnosti, se je uresničila. V vsega nekaj urah je bilo delo opravljeno, po tem ko je bilo za samo izvedbo tega posega

na novo lokacijo potrebno potrpežljivo večletno iskanje poti, kako vse to uresničiti. Pobuda za prestavitev kozolca na novo lokacijo je vzniknila po tem, ko se je izkazalo, da taka možnost obstaja.

Republiški Zavod za varstvo kulturne dediščine, ki po uradni dolžnosti bdi nad aktivnostmi (gradnjami), je po vsestranski strokovni preveritvi pogojev za »prestavitve kozolca« kot pomembne sestavine stare logaške stavbne dediščine sprejel predlog za prestavitev, po tem, ko je preveril celotno zasnovo načrtovane prenove »Griča« in sprejemljivost sprostitev dnevnih bivanjskih površin na prostoru razširjenega atrija pred zdaj že zgrajenim delom Doma Marije in Marte. »Spomeniške« presoje, ki zadevajo ohranjanje starih trških jeder, so tudi sicer pogoj za poseganje vanje in za morebitne spremembe, ki se tičejo gradnje.

Ohranitev in obnova našega starega kozolca kot dela starega jedra in ne morebitna novogradnja pa je pomemben korak k osveščenosti, da vsega starega le ne kaže podreti, da smo lahko pono-

Foto: Drago Malavašič

Foto: Jan Mihevc

sni na graditeljsko sposobnost in občutljivost naših prednikov in da se tako vključujemo v vseslovenska prizadevanja za ohranitev graditeljskega spomina, ki nas lahko bogati, kot je bogatil že arhitekta Plečnika. Samo želimo si lahko, da bi se taki strokovno spremljani posegi in osveščeno ravnanje s prostorom dotaknili tudi vseh drugih, ki kar preveč pogumno in premalo premišljeno hlastajo po našem prostoru.

Pavle Mihevc

Foto: Drago Malavašič

Ime je slovanskega izvora, zloženo iz besed ljud (= ljudje, narod) in mil (= usmiljen, dober); ime torej pomeni dober (ljubezniv) do ljudi.

Najpogostejša različica imena je Milka, malo manj pa Milica, zelo redko pa Mila in Milojka. To ime je bilo najpogostejše med obema vojnoma in še po drugi svetovni vojni (kar kaže na veliko povezanost slovenskega naroda z drugimi slovanskimi, zlasti češkim narodom) po celi Sloveniji, najbolj pa je bilo priljubljeno na Štajerskem. Nato je popularnost uplahnila, tako da zadnje desetletje prejšnjega stoletja in v 21. st. ni bilo niti ene osebe, krščene s tem imenom. Ljudmila je ime svetnice, ki

je umrla l. 921 kot mučenka. Bila je češka kneginja, vdova, vnetá kristjanka in velika dobrotnica ubogih. Je zavetnica Češke, »máti češkega naroda«, h kateri se Čehi pogosto zatekajo, saj je za svoj narod in vero veliko naredila. Njeni zemeljski ostanki počivajo v cerkvi sv. Jurija v Pragi.

Živela je v dobi svetih bratov Cirila in Metoda. Vzgojena je bila v strogi poganski veri. Krščanstvo so takrat širili Nemci (in s tem nemški politični vpliv), kar je Ljudmila odločno zavračala. Zelo mlada se je poročila s češkim knezom, ki je stopil v stik s svetima bratoma Ciriлом in Metodom, ki sta širila krščanstvo po sosednjem Moravskem v domačem jeziku. Tako je spoznal, da nima krščanstvo nobene zveze z nemštvom. Navdušeno je sprejel novo vero, kar pa ženi ni bilo niti najmanj všeč. Ko pa je bistvo vere v domačem jeziku Ljudmili posredoval sam sv. Metod in ko je videla, kako vera zelo dobro vpliva na njenega moža, se je dala tudi sama krstiti. Postala je navdušena kristjanka in njen vpliv se je širil med narodom, tako da se je precej hitro zgubljalo poganstvo in širilo krščanstvo. Ljudmila

je z vso dušo podpirala delo svetih bratov.

Rodila je šest otrok. Mož ji je mlad (36 let) umrl, tako da je morala skrbeti še za vladarske posle. S široko razgledanostjo in krščansko modrostjo je skrbela za svojo družino in celoten narod. Velik poudarek je dajala tudi izobrazbi, resnosti, odločnosti; tako je vzgojila svoje otroke in tudi vnuke ter s tem dala Čehom modre vladarje.

Življenje je sklenila s popolno žrtvijo. Zaradi svoje priljubljenosti si je nakopala sovraštvo pri snahi. Pogumno je prenašala njeno zlobo. Ljudmila je zvedela za zaroto, ki jo je organizirala njena nasprotnica. Zato je odšla k spovedi, bogato obdarila domače in ljudi, ki so prihajali k njej, in tako dočakala noč, v kateri sta najeta morilca vdrla v njeno sobo in jo umorila.

Star življenjepís nam daje lep zgled sv. Ljudmile: radodarna z miloščino, neutrudna v bedenju, popolna v ljubezni, ponižna v pokornosti, tolačnica sirot in vdov, vrata njenega doma so bila vedno na široko odprta mimoidočim ...

Ljudmila Treven

Sem Andrzej Maksymilian Gosek, rojen 19. marca 1977 v kraju Puławy na Poljskem. Moji starši imajo visoko izobrazbo agronomske smeri. Mama, sedaj že upokojena, je delala na inštitutu za čebelarstvo, oče pa še vedno dela na inštitutu za agronomijo v mojem rojstnem kraju. Imam dve mlajši sestri, Justino in Anges, ki sta že poročeni. Starši so me nesli h krstu 12. junija 1977.

Osnovno šolo sem obiskoval v Puławah od leta 1984 do leta 1992. Maja 1986 sem prejel prvo obhajilo, birman sem bil leta 1992. Po osnovni šoli sem nadaljeval izobraževanje v gimnaziji družboslovne smeri, kar je trajalo do leta 1996.

Leta 1995 sem se udeležil romanja v Loreto ob svetovnem dnevu mladih. Med tem romanjem sem od Boga prejel potrditev duhovniškega poklica, ki sem ga čutil že nekaj časa. Naslednje leto sem obiskoval srečanja kandidatov za mednarodno semenišče, da bi še naprej prepoznal ta poklic. Leta 1996 sem bil povabljen na srečanje v Porto san Giorgio v Italiji, kjer sem izrazil pripravljenost, da vstopim v eno izmed mednarodnih misijskih semenišč Redemptoris Mater (Odrešenikova Mati). Nato sem bil poslan v tako semenišče v Varšavi, kjer sem začel s študijem na Papeški teološki fakulteti. Dve leti zatem sem

bil v okviru misijske prakse, običajne za taka semenišča, poslan v Baku v Azerbejdžanu. Tam sem v letih 1998/99 pomagal tamkajšnjemu župniku. Naslednje leto sem bil ponovno na misijski praksi, tokrat v Izraelu, kjer sem sodeloval pri gradnji romarskega doma z imenom Domus Galileae. Hkrati sem pomagal pri organizaciji papeškega romanja v Sveto deželo, ki je bilo marca 2000. Po vrnitvi sem nadaljeval s teološkim študijem v letih 2000-2004 in diplomiral iz liturgike. 23. oktobra 2003 sem iz rok njegove eminence, kardinala Jozefa Glempa, prejel diakonsko, 29. maja 2004 pa duhovniško posvečenje.

Prva tri leta sem služboval kot kaplan v veliki, 16.000-glavni župniji sv. Ane v Grodzisku Mazowieckem (kraj s 40.000 prebivalci, 40 km zahodno od Varšave). Leta 2007 me je novi varšavski nadškof, njegova ekselencja Kazimierz Nycz, na prošnjo nadškofa Alojzija Urana, poslal na postoralno delo v Slovenijo. Tako sem prišel v Logatec.

Prosim vas za molitev, da bi vam lahko služil s ponižnostjo in ljubeznijo. Bogu sem neizmerno hvaležen za dar duhovništva, za katerega moram še vedno rasti in zoreti. Računam na vašo pomoč in podporo.

Kaplan Andrzej Gosek

KOLEDAR SEPTEMBER 2007

On mora rasti, jaz pa se manjšati.

(Jn 3,30)

1. september – od 16. do 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved

2. september – 22. NAVADNA NEDELJA – angelska;

sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje I. zakonske skupine.

ZAČETEK VEROUKA!

3. september – po sv. maši srečanje KARITAS; ob 19. uri srečanje KATEHETOV

4. september – ob 19. uri srečanje birmanskih voditeljev

7. september – obisk bolnikov na domu, po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje MLADINE

8. september – MARIJINO ROJSTVO – MALI ŠMAREN, sv. maša ob 8. in 18. uri. Od 16. do 18. ure češčenje Najsvetejšega in spoved

9. september – 23. NAVADNA NEDELJA – sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje II. zakonske skupine

10. september – ob 19. uri srečanje ŽPS

11. september – ob 18. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše I. skupine

14. september – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje MLADINE

15. september – od 16. do 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved

16. september – 24. NAVADNA NEDELJA – sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice; **Ta nedelja je DAN SLUŽENJA.** Ob 20. uri III. zakonska skupina

17. september – ob 20. uri priprava na sv. krst

18. september – ob 18. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše II. skupine

21. september – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje MLADINE

22. september – od 16. do 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved

23. september – 25. NAVADNA NEDELJA – KRSTNA; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice

25. september – ob 18. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše III. skupine

28. september – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje MLADINE

29. september – od 16. do 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved

30. september – 26. NAVADNA NEDELJA; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice